

at drage Sammenligning mellem Ratifikationen af disse Konventionsforslag og Forvarsspørgsmaalet. Den højtærede Socialminister mente at kunne fastslaa, at naar mit Parti hævdede, at vi i hvert Fald havde en moralsk Forpligtelse, om ikke mere, som Medlem af Folkets Forbund til at opretholde vort Militærvæsen, et Omraade, paa hvilket den højtærede Socialminister og hans Parti ikke kunde følge os, havde vi ogsaa en moralsk Forpligtelse til at ratificere de her omhandlede Konventioner. Intet er mere fejlagtigt end at drage en saadan Sammenligning og komme til en saadan Slutning. Forholdet er det, at ingen af de Magter, der underskrev Versailles-Traktaten, agter at følge den højtærede Socialminister og hans Parti i deres Afrustningslyst, men alle hævder, hvad dette Spørgsmaal angaar, det samme Standpunkt, som mit Parti hævdede under Afrustningsdebatten her.

Hvad nu Ratifikation af Konventionerne angaar, ligger Sagen ogsaa væsentlig anderledes, end den højtærede Minister i sin Fremsættelsestale ønskede at fremstille den. Den højtærede Socialminister slog jo Gang paa Gang meget stærkt paa den moralske Forpligtelse og understregede talrige Steder i sin Tale netop denne moralske Forpligtelse. Det synes jeg nu ikke, den højtærede Minister skulde have gjort, for denne Slaaen paa en moralsk Forpligtelse styrker ikke i mindste Maade det Standpunkt, han har indtaget, tværtimod, Forholdet med Hensyn til den moralske Forpligtelse ligger væsentlig anderledes end fremstillet af den højtærede Minister. Af de tre Konventioner, vi her behandler, er der ikke en eneste, *ikke en eneste*, der er ratificeret af blot en enkelt af „de høje kontraherende Parter“, som den højtærede Minister med megen Følelse omtalte i sin Fremsættelsestale — det staar pag. 2634 i Folketingstidenden —, og for en stor Del af de øvrige Konventionsforslags Vedkommende er Forholdet nøjagtigt det samme. Ja, saaledes ser den nøgne Sandhed ud med Hensyn til denne Sag, over hvilken der hviler et helt andet Skær, end den højtærede Minister har ønsket at give det Udseende af. Jeg vil slaa fast, at der ikke for Danmark er nogen Forpligtelse, heller ikke nogen moralsk Forpligtelse, til at ratificere disse Konventioner, i alt Fald ikke saa længe Stormagterne, der angiver Tonen, ikke har ratificeret. Jeg forstaar overhovedet ikke, hvorledes en ansvarlig Minister kan fremsætte en saadan Udtalelse, og jeg fatter ikke, med hvilken Ret, med hvilken Beføjelse han søger at bibringe Befolkningen den Tro, at der for os foreligger en moralsk For-

pligtelse til at ratificere Konventioner, som de Magter, der tog Initiativet til Oprettelse af den internationale Arbejdskonference og det internationale Arbejdsbureau, overhovedet slet ikke selv har ratificeret eller ønsker at tiltræde. Hvis vi skal stille os paa den samme Linie som de høje kontraherende Parter, saa ratificerer vi *ikke* Konventionerne, lige saa lidt som vi vedtager Afrustningsforslaget. Den højtærede Socialminister henviste til de høje kontraherende Parter og til den Taknemmelighedsgæld, vi som Danske maatte staa i til disse, særlig for Tilbagegivelsen af den danske Del af Sønderjylland, og mente paa Baggrund heraf, at det var vor Pligt at ratificere Konventionerne — saaledes forstod jeg i alt Fald den højtærede Minister. Naar man nu kender de paagældende Magters Stilling til Konventionerne, forekommer det mig at være en noget bagvendt Bevisførelse, en Bevisførelse, der netop beviser det modsatte af, hvad man ønskede at bevise. Fra vor Side er vi særdeles vel tilfredse med denne Bevisførelse, og jeg er den højtærede Socialminister taknemmelig, fordi jeg kan faa Lejlighed til at blotte Hulheden i den Argumentation, paa Basis af hvilken han har anbefalet de her foreliggende Konventioner til det høje Tings Velvillie. Det er ikke den højtærede Minister og hans Parti, der er paa Linie og paa Højde med de høje kontraherende Parter i denne Sag; det er mig og mit Parti, der er det. Det er en Forskel, og den er *væsentlig*.

Jeg skal herefter gaa over til i Enkelt-heder at omtale de forskellige Konventionsforslag i den Rækkefølge, i hvilken de staar opført paa Dagsordenen. Det første vedrører Ratifikation af en international Konvention om Forhyring. Dette Forslag er et af dem, der tidligere har været forelagt dette høje Ting, hvad der ogsaa fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget. Dette blev tillige med andre Konventionsforslag i Foraaret 1921 henvist til et Udvalg, og dette Udvalg har jo ikke afgivet nogen Betænkning. Der er for Danmarks Vedkommende ikke nogen som helst Traag til en saadan Konvention; her i Landet finder Forhyring Sted gennem af Staten autoriserede Personer eller Institutioner paa fuldt betryggende Vis, og jeg kan her ganske tiltræde de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Rudfeld, der talte paa Partiet Venstres Vegne, fremsatte vedrørende dette Spørgsmaal. Det er muligt, at en Konvention som den, der her er Tale om, er ønskelig, ja, endog i højeste Grad paakrævet i andre Lande, hvor Forhyring ikke finder Sted